

Nr 187

187 / 26 / 13

A.R.-nr. 11/10926/A

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

verpleegkosten

Aangeboden op

Eindvonnis in eerste aanleg en op tegenspraak

26ste kamer

Bijlagen :

- 1 dagvaarding
- 1 dagvaarding in gedwongen tussenkomst
- 1 beschikking 747
- 8 conclusies

Niet te registreren

INZAKE VAN

REPERTORIUM

NR
13/22430

VON-EV

Vrije Universiteit Brussel, Universitair Ziekenhuis Brussel, met zetel te 1090 Jette, Laarbeeklaan 101

Eiseres,

Vertegenwoordigd door Mr. Boel loco Mr. Mergits, met kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 247 bus 14

TEGEN

De heer G. [redacted] wonende te 1000 Brussel, [redacted]

verweerder
eiser in gedwongen tussenkomst

vertegenwoordigd door Mr. Vervenne, met kantoor te 1000 Brussel, Congresstraat 49

Het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Brussel, afgekort **O.C.M.W. Brussel**, met zetel te 1000 Brussel, Hoogstraat 298 A

eerste verweerder in gedwongen tussenkomst

vertegenwoordigd door Mr. Dugardyn loco Mr. Wahis, met kantoor te 1060 Brussel, Jourdanstraat 31

MC VERVENNE

Het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Jette,
afgekort **O.C.M.W. Jette**, met zetel te 1090 Brussel, Sint-
Pieterskerkstraat 47
tweede verweerster in gedwongen tussenkomst,

vertegenwoordigd door Mr. Vandendriessche loco Mr. Herickx, met
kantoor te 1090 Brussel, Prins Boudewijnstraat 62/1

Het Rijksinstituut Voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering,
openbare instelling met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211

derde verweerster in gedwongen tussenkomst

vertegenwoordigd door Mr. Lootens loco Mr. Verheyleweghen, met
kantoor te 1785 Merchtem, Kalkovenlaan 75

De rechtbank spreekt het navolgend vonnis uit :

* * *

De partijen hebben hun middelen voorgedragen in de openbare
terechtzing van 8 mei 2013 waarna het debat werd gesloten. De
rechtbank nam vervolgens de zaak in beraad.

De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de volgende
documenten :

- de gedinginleidende dagvaarding betekend te verzoeken van de
Vrije Universiteit Ziekenhuis Brussel, Universiteit Ziekenhuis
Brussel op 9/8/2011;
- de dagvaarding in gedwongen tussenkomst betekend te
verzoeken van de heer Zhang op 21/6/2012;
- de beschikking artikel 747§1 Ger.W. uitgesproken door de 2e
kamer op 25/6/2012;
- de conclusies voor verweerder, neergelegd ter griffie op;
- de conclusies en syntheseconclusies voor eiser in gedwongen
tussenkomst en neergelegd ter griffie op 25/6/2012 en
14/12/2012;
- de conclusies en aanvullende conclusies voor eerste
verweerster in gedwongen tussenkomst en neergelegd ter griffie
op 10/8/2012 en 28/1/2013;
- de conclusie voor derde verweerster en neergelegd ter griffie op
2/11/2012;
- de conclusies en syntheseconclusies voor tweede verweerster
in gedwongen tussenkomst en neergelegd ter griffie op

21/9/2012 en 18/2/2013;

- de conclusies voor eieres op hoofdvordering, neergelegd ter griffie op 29/10/2012;

Bovendien heeft de rechtbank de overtuigingsstukken ingezien, met name een stukkenbundel voor Mr. Mergits, een stukkenbundel voor Mr. Vervenne, een stukkenbundel voor Mr Wahis, een stukkenbundel voor Mr. Herickx en een stukkenbundel voor Mr. Verheyleweghen.

1. Feiten, voorgaanden en vorderingen.

1.1

Eiseres is uitbater van een ziekenhuis.

Tijdens een periode van illegaal verblijf in het land, is verweerder van 07 januari 2010 tot 19 februari 2010 gehospitaliseerd geweest in voormeld ziekenhuis, ter behandeling van tuberculose.

Eerste gedaagde in tussenkomst is het ocmw van Brussel.

Tweede gedaagde in tussenkomst is het ocmw van Jette.

Derde gedaagde in tussenkomst is het rijksinstituut voor ziekte en invaliditeitsverzekering.

1.2

De vordering van eiseres strekt in hoofdzaak tot veroordeling van verweerder tot betaling van een bedrag van **27.276,50 euro** in hoofdsom, uit hoofde van de kostprijs van voormelde behandeling.

1.3

Verweerder betwist in hoofdorde zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de hoofdvordering lastens hem.

In ondergeschikte orde vordert hij bij tusseneis dat eerste en tweede gedaagden in tussenkomst hem zouden dienen te vrijwaren ten aanzien van de hoofdvordering.

1.4

De eerste gedaagde in tussenkomst betwist de gegrondheid van de tussenvordering lastens haar.

1.5

De tweede gedaagde in tussenkomst betwist zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van de tussenvordering lastens haar.

1.6

Niettegenstaande haar geen vordering meer wordt gesteld, stelt de derde gedaagde in tussenkomst de gegrondheid van de tussenvordering lastens haar te betwisten.

2. Ontvankelijkheid.

2.1

Waar verweerder blijkens het dispositief van zijn conclusie in algemene termen stelt de ontvankelijkheid van de hoofdvordering te betwisten, kan slechts worden vastgesteld dat hij hiertoe geen enkel specifiek argument of middel aanbrengt.

Waar zich voor het overige evenmin een ambtshalve op te werpen grond van onontvankelijkheid van de hoofdvordering aandient, is deze ontvankelijk.

2.2

Verweerder steunt zijn vordering lastens de eerste gedaagde in tussenkomst integraal op rechten die hij stelt te ontlenen aan de Ocmw-Wet.

Door een beslissing van 12 december 2011 van de eerste gedaagde in tussenkomst, werd een aanvraag namens verweerder tot ocmw-tussenkomst voor de onderhavige kosten, afgewezen (eerste gedaagde in tussenkomst – stuk 3).

Verweerder tekende tegen deze beslissing niet het beroep bij de arbeidsrechtbank aan, zoals bedoeld in artikel 71 Ocmw-Wet.

Door zijn huidige tussenvordering lastens de eerste gedaagde in tussenkomst, beoogt verweerder opnieuw bepaalde rechten te laten gelden dewelke hij zou ontlenen aan de Ocmw-Wet, teneinde ertoe te komen dat de eerste gedaagde in tussenkomst, de onderhavige kosten alsnog ten laste zou nemen. In die zin maakt deze tussenvordering in werkelijkheid dan ook een beroep uit tegen de weigeringsbeslissing van 12 december 2011 dienaangaande.

Waar de vervaltermijn voor het instellen van een dergelijk beroep, op het ogenblik van de dagvaarding in tussenkomst (21 juni 2012) ruimschoots was verstreken (eerste gedaagde in tussenkomst – stukken 3 en 4), is aldus de tussenvordering onontvankelijk.

2.3

Uit de dagvaarding in tussenkomst blijkt onder meer duidelijk dat verweerder voorhoudt, op grond van zijn beweerde behoefte, ten aanzien van de tweede gedaagde in tussenkomst recht te hebben op dringende medische hulpverlening, zodat het ten onrecht is dat deze laatste de exceptie *obscuri libelli* opwerpt.

Namens verweerder werd bij schrijven van 08 januari 2010, bij de tweede gedaagde in tussenkomst een aanvraag gedaan tot tussenkomst in de verpleegkosten, voorwerp van de hoofdvordering (verweerder – stuk 1; tweede gedaagde in tussenkomst – stuk 1).

Door de tweede gedaagde in tussenkomst zou in antwoord hierop, op 20 januari 2010 een weigeringsbeslissing zijn genomen (verweerder – stuk 2; tweede gedaagde in tussenkomst – stuk 2).

Op zich terecht houdt verweerder voor dat geen bewijs voorligt, van enige rechtsgeldige kennisgeving aan zijn adres, van deze beslissing.

In dergelijk geval is aldus echter artikel 71, tweede en vierde lid Ocmw-Wet van toepassing, zodat het ten onrechte is dat verweerder voorhoudt dat op heden nog steeds een mogelijkheid van beroep zou openstaan. Integendeel was op het ogenblik van de dagvaarding in tussenkomst (21 juni 2012), de vervaltermijn van

drie maanden, na de afwezigheid van (een kennisgeving van) een beslissing gedurende een maand (art. 71, tweede en vierde lid Ocmw-Wet), manifest reeds ruimschoots verstreken.

In zoverre de tussenvordering lastens de tweede gedaagde in tussenkomst in werkelijkheid een beroep uitmaakt (zie naar analogie hierboven punt 2.3) tegen de weigeringsbeslissing van 20 januari 2010, dan wel het ontbreken van een beslissing zoals vast te stellen op 08 februari 2010, is deze tussenvordering ingevolge de overschrijding van de vervaltermijn dienaangaande, onontvankelijk.

3. Ten gronde.

3.1

Verweerder, destijds illegale vreemdeling, werd in het ziekenhuis van eiseres opgenomen, ter behandeling van een ernstige, levensbedreigende ziekte, te weten tuberculose, waarbij kon worden voorzien dat de kosten van de behandeling in kwestie, aanzienlijk zouden oplopen.

Het wordt niet betwist, en door de inhoud en typografie van de voorliggende briefwisseling en formulieren bevestigd (eiser – stukken 1 en 2; tweede gedaagde in tussenkomst – stukken 1 en 2), dat de aanvraag tot ocmw-tussenkomst namens verweerder dienaangaande, de facto werd voorbereid, opgesteld en ingediend door eiseres.

Ingevolge dit initiatief van eiseres om de belangen van verweerder te behartigen (evenals uiteraard haar eigen belangen, gelet op de beoogde, zekere betaling van haar factuur door een solvabele derde), rustte op eiseres de verplichting te voorzien in een elementaire opvolging van het verdere verloop en de afwikkeling van de aanvraag in kwestie.

Het wordt niet betwist dat de beweerde kennisgeving van de weigeringsbeslissing bij schrijven van 01 februari 2010, klaarblijkelijk geschiedde rechtstreeks aan eiseres en dit nog tijdens de periode van opname van verweerder in haar ziekenhuis (verweerder – stuk 2; tweede gedaagde in tussenkomst – stuk 2).

Aldus rustte in de gegeven omstandigheden op eiseres minstens de plicht, verweerder in kennis te stellen van de weigeringsbeslissing en de gevolgen daarvan. Tevens kwam het eiseres in elk geval toe, verweerder in te lichten omtrent de mogelijkheid, en in casu de manifeste wenselijkheid, van het instellen van beroep tegen deze weigering en desgevallend hem bij de instelling ervan, verder te begeleiden, minstens hem ter zake te verwijzen naar een ter zake onderlegde derde (sociale dienst, tweedelijns juridische bijstand,...).

Eiseres beweert zelfs niet, laat staan dat enig voorliggend stuk erop zou wijzen, dat zij na haar indiening van de initiële aanvraag namens verweerder, ook maar iets van de voorgaande vormen van elementaire opvolging ervan, zou hebben ondernomen. Een foutief stilzitten op dit vlak, staat in hoofde van eiseres dan ook vast.

3.2

Wat nu de gevolgen betreft van deze nalatigheid van eiseres, heeft tweede gedaagde in tussenkomst kennelijk nagelaten zelfs het meest rudimentaire sociaal onderzoek te voeren, naar aanleiding van de aanvraag tot tussenkomst namens verweerder.

Bovendien bracht een later sociaal onderzoek door eerste gedaagde in tussenkomst aan het licht, dat gedurende de afgelopen jaren verweerder als illegale vreemdeling had gewerkt in omstandigheden nauwelijks te onderscheiden van slavernij (eerste gedaagde in tussenkomst – stuk 2), zodat met andere woorden in werkelijkheid, in ernst niet kon worden getwijfeld aan de toestand van behoefte van verweerder.

Onder deze omstandigheden dient redelijkerwijs te worden aangenomen dat in het kader van een beroep bij de arbeidsrechtbank, met zekerheid zou zijn komen vast te staan dat tweede gedaagde in tussenkomst wel degelijk was gehouden tot tenlasteneming van de factuur zoals thans door eiseres ingevorderd.

Eiseres draagt dan ook de verantwoordelijkheid voor haar nalatigheid, dewelke bestond in het niet verder naar behoren te benaastigen de door haar geïnitieerde procedure, ten gevolge waarvan zij verweerder de mogelijkheid heeft ontnomen van het

aanwenden van een succesvol beroep tegen de weigeringsbeslissing dienaangaande. Deze verantwoordelijkheid leidt er in casu toe dat eiseres de kosten in kwestie, thans niet meer kan verhalen op verweerder.

Immers had, ingeval van rechtmatig handelen door eiseres, en dus ingevolge een succesvol beroep bij de arbeidsrechtbank tegen de weigeringsbeslissing van tweede gedaagde in tussenkomst, verweerder onderhavige kosten finaal niet dienen te dragen. Bij wijze van schadeherstel dient hij dan ook in dezelfde situatie te worden teruggeplaatst, ten laste van eiseres.

3.3

Gelet op artikel 1017, tweede lid Ger.W. en artikel 580, enig lid, 8°, d) Ger.W., is het ten onrechte dat tweede gedaagde in tussenkomst lastens verweerder aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding, doch dienen integendeel de gedaagden in tussenkomst in de kosten te worden verwezen.

Waar verweerders argumentatie weliswaar zeer zeker niet te omschrijven is als bijzonder kwaliteitsvol, is zijn proceshouding finaal immers niet te beschouwen als tergend of roekeloos.

Gelet op haar ongelijk op de hoofdvordering, dient eiseres mede in te staan voor de kosten van het geding aan de zijde van verweerder.

Alle partijen die de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding begroten, doen dit op een bedrag van 2.200,00 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Met toepassing van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg en na tegenspraak,

Wijst de tussenvordering van verweerder lastens de eerste gedaagde in tussenkomst, af als onontvankelijk.

Wijst de tussenvordering van verweerder lastens de tweede gedaagde in tussenkomst, af als onontvankelijk.

Verklaart de hoofdvordering van eiseres lastens verweerder ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Wijst al het meer gevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt eiseres en de gedaagden in tussenkomst tot de kosten van het geding, aan hun zijde niet te begroten aangezien ze hen hoe dan ook ten laste blijven en aan de zijde van verweerder te begroten als volgt, in zoverre er overeenkomstig artikel 1021, eerste lid Ger.W. behoorlijk opgave van werd gedaan :

- dagvaarding in tussenkomst p.m.
- rechtsplegingsvergoeding 2.200,00 euro

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van de 26ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op datum van 5 juni 2013.

Waar aanwezig waren :

L. Demesmaeker
Afgevaardigd griffier

W. De Gendt
Rechter

